

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

6. An pro peccatoribus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

Constitutiones, iam postea editæ, in favorem Immaculatae Conceptionis Beatissimæ Virginis, ut erat homo ut bonus, & factus, solum dicere amici: Orate orate pro Beatissima Virgine: sensus erat pro impetranda gloria purissimæ Conceptionis, in hac vita. Poterat ergo similiter amicos rogare, ut pro eadem Missæ Sacrificium celebrarent.

An Missa applicari possit pro peccatoribus.

Sicuti communis, & certa doctrina cum Suarez disp. de Sacr. 7. §. 10. Secundo requiritur, est absolute Missam offerri non posse pro peccatoribus damnatis, quia hi sunt in termino, sic posse pro viatoribus, iis enim Missa, quoad aliquem fructum, prodest, hoc est, solum quoad impetrationem, ut nimirum Deus eorum miseretur, cosque convertat. Ita Delugo de Euch. d. 19. sect. 10. num. 194. Quoad satisfactionem enim, ut etiam quoad Meritum, eisdem invariæ nequam valet, siquidem durante statu peccati mortalis, nec ulla pœna remittitur, nec meritum ullum haberi potest.

Verum an Satisfactionis fructus, qui impeditur ex peccati statu, conferatur postea, quando quis erit peccatum, dubitari solet: nihilominus contra Navar. tom. cap. 19. de orat. n. 79. & Marchinum de ord. tract. 3. p. 2. cap. 11. num. 9. confertur, communior Teologorum sententia resolvit. Ita Suarez, Vasquez aliique apud Delugo de Sacram. disp. 19. de Euch. sect. 10. n. 195. Hurrad. de Sacram. d. 4. diff. 11. sub finem, id quod fusè persequi ad nos non spectat.

§. VIII. An pro vicis applicari possit Missa de Defunctis.

N aliquibus locis usus increbuit, ut fideles, ne deficiantur Missis post mortem, eurent, dum vivunt, ut ex pro ipsis dicantur, & quidem ritu dici solito pro Defunctis. Mos profecto nullo modo (quidquid dicant Barbof. in Concil. Trident. sess. 22. cap. 1. num. 8. alii que apud Dianam par. 5. tract. 13. ref. 2. Peytinus tom. 3. in addit. cap. 1. n. 22. Lezana v. Missa, n. 54.) approbandus. Ratio inter cæteras est: quia, sic non servatur ritus Missalis, dum Missa, quæ defunctis à Rubricis assignatur, recitatur pro vivis. Ritène faceret, qui pro Missa Natalis Domini v. g. recitaret Missam Resurrectionis. Certe (nisi excusaretur à bona fide, vel ignorantia) res gravis videretur, saltem si ageretur frequenter, quia superer implicium contemptum Rubricarum. Vide infra cap. 1. §. 1. n. 6. Pari igitur ratione concedere idem non possumus in casu nostro.

1. Dicunt primò in nostro casu nullum esse inconveniens. liquidem Sacerdos representat vivum coram Deo, ac si esset defunctus: sicuti in Missa de Animabus Purgatorii representantur eæ, perinde ac si tunc, quando dicitur Missa, moriantur, dum dicitur: Ne absorbeat eas Tartarus ne cadant in obscurum. Et in Missa de Adventu, quando dicitur Veni Domine, & noli tardare, repræsentatur ac si Christus Dominus nondum venerit.

Respondo, non negari eiusmodi repræsentationem fieri posse, nam fatemur in Scriptura Sacra esse usitatum: sed dicimus ab Ecclesia, in casu nostro, non fuisse quid simile usurpatum. Certe si id usurparetur, postquam dom ego sum sanus curare, ut dicatur Missa de infirmis pro me representatio infirmo; & dum sum in pace, Missa de tempore belli; & dum sum solutus, Missa pro Reobricarum ritus ostendunt inconvenientiam prædictæ sententia, ut merito Layman l. 5. tr. 5. c. 2. n. 15. eiusmodi consuetudinem extirpandam omnino esse monuerit, quidquid Marchinus dard. c. 3. p. 2. c. 43. n. 7. contradicat.

3. Adde plus tibi viventi prodesse Missas dici solitas pro vivis, quam prædictas de Requiem. Ratio est: quia,

quoad fructum ex opere operato Christi, iam omnes Missæ sunt æqualis valoris: quoad orationes autem, & preces, eas Deus non acceptat, nisi iuxta institutionem Ecclesiæ, quæ cum eisdem, in Missis Defunctorum, non instituit pro vivis, pro vivis Deus non acceptabit. Quod si Sacerdos privatus validè contra talem intentionem Ecclesiæ aliquid posset, de qua re infra agendum erit, certè non est tanti hic fructus, quanti est ille quem lucraberis, ex obedientia servandi Rubricas, & respiciendi talem privatum fructum, qui tibi provenire, contra institutionem Ecclesiæ, posset.

4. Dicunt secundo, ita gessisse insignes pietate, & doctrina viros, Albertum Magnum, Henricum Comitem, & Episcopum, aliosque. Sic Lezana v. Missa n. 54. March. loc. cit. Respondo, id illos bona fide gessisse, mirum non est ea ætate, quando Missalis ritus, eiusque regulæ non erant tam latè diffusa per Provincias, nec fortasè tam stricti iuris, quam post Pium V. Nunc vero post cognitam veritatem, & in ætate hac nostra tam bene culta quando res suo pondere accuratissimè sunt perpensæ, illud nec agere, nec consulere tutò possumus.

De applicatione Missæ anticipata, quoad Satisfactionem.

1. Sacerdos celebrat hodie Missam, eiusque satisfactionem applicat pro eo, qui primus illam, oblata sturpe, petiturus est, sive pro eo, qui primus omnium de sua, v. g. familia erit moriturus, atque ita usurpare consuevit, quoties non suppetunt præsentés, qui petant. Ritène id facit, si spemque postea oblata acceptatène sine iniustitia potest?

2. Ritè, & sine iniustitia posse, tenent Henricus 9. de sacrif. cap. 21. §. 2. alii que citati à Marchino de ord. tract. 3. p. 1. c. 11. num. 9. & cap. 31. n. 7. & Peyrino t. 3. in Add. c. 1. Ratio est (inquunt) duplex. Primò quia iam Deus novit illam, qui erit primò petiturus, vel moriturus, atque ideo illi applicare, ex nunc, antequam scilicet, fiat petitio, poterit, & sic Satisfactionis fructus non stabit in suspenso. Nota id, Lector, id enim, ideo hoc modo explicant, quia omnes fatemur, quod privatus Sacerdos non potest tenere in suspenso, seu conservare in privato thesauro, suæ Missæ Satisfactionem, ut postea liberè distribuat, solum enim Pontifex summus, ut bene ibidem docet Henriquez, & qui ab eo clavem habent indulgentiæ, distribuere possunt Satisfactionem in Thesaurò Ecclesiæ à Christo repositam. Propter hoc ergo ipsi dicunt, quod in casu, de quo loquimur, non suspenditur fructus Missæ quasi dandus nisi sit petitio, quando petet, v. g. cras, sed datur tunc, quando Sacerdos celebrat, datur, inquam, illi quem Deus videt cras petiturum.

3. Secunda ratio est, quia id, nihil est aliud, nisi Sacerdotem solvere anticipato debitum faciendi, Sacrum, Confirmatur, quia nemo negabit, quod si quis Cappellanus debeat, v. g. singulis hebdomadis celebrare unam Missam pro Defunctis, possit prævenire celebrando in hebdomada præcedenti, quia sic anticipato solvit, meritumque fundatoris satis adimplet, dando opportunius auxilium defunctis; ergo in casu nostro.

4. Nihilominus non posse id ritè, & sine iniustitia fieri, merito docent Suarez de Euch. disp. 79. section. 9. §. Tertio inquiri potest, in medio, & sect. 20. §. Quarto requiritur. Delugo de Euch. d. 19. sect. 10. num. 109. Marchinus de ord. tract. 3. p. 2. cap. 31. num. 9. alii que. Ratio præcipua est; quia, in eo, pro quo offerenda est Satisfactio Missæ, requiritur, indigentia actualis. Nam sicuti Indulgentiæ non acquiruntur ad satisfactionem criminum futurorum, nec satisfactio sacramentalis tollit reatum pœnæ pro peccatis postea committendis: sic nec hoc Sacrificium debuit solvere pro pœna nondum debita, hoc enim esset dare quandam impunitatem ad peccandum, cum posset quis veluti securus committere